

Uddrag af Christian Christens erindringsbog: En rabarberdreng vokser op (1960)

Christian flytter fra Lolland ind til København med sin familie i 1887, da Christian er omkring 5 år. Familien består der af tre børn og to voksne.

Christian skriver om baggrunden for at flytte:

Min far arbejdede på et jernstøberi i Bandholm, hvis væsentlige produktion bestod af kakkelovne. For denne »formervirksomhed« fik far 6 kroner om ugen. Med den løn skulle han forsørge hustru og tre børn. En af fars brødre skrev fra København, at der kunne han tjene dobbelt så meget, og at der var arbejde nok. Dette var forudsætningen for vor flugt fra land til by, som jeg ikke erindrere og kun kender fra mors beretning. (...)

Min farbroder skaffede hurtigt far arbejde ude i Jægersborggade, hvor Albertikoncernen var ved at rejse en hel gade. Min fars arbejde bestod i oprydning efter håndværkerne. Det varede i to uger, så blev han fyret. Nu begyndte den forgæves vandring rundt på de københavnske støberier. Men hvem havde brug for en »kakkelovnsformer« fra 'Bandholm på Lolland? Ingen.

(Albertikoncernen var et firma. At *de var ved at rejse en hel gade*, betyder at de byggede husene i gaden)

Uddrag af erindring fra Rudolf Hansen — (fra Københavns Stadsarkivs erindringer, nr. 546.)

Rudolf skriver om livet i starten af 1900-tallet:

”Omkring 1 maj og 1 november kom der en masse folk fra landet ind til København, så kom der rigtig gang i værtshusene og hos pigerne, de slæbte afsted med disse mer eller mindre beduggede landarbejdere og slap dem nødig, før der ikke var en øre tilbage i lommen på dem. Der var også en masse lyssky personer, de såkaldte bondefangere, de tog også deres part med at franarre de godtroende bønder deres penge og værdigenstande.

Beduggede: fulde

Lyssky: mistænkelig eller forbryderisk

Uddrag af Erindring fra Hans Peter Hansen (fra NIHA: Nationalmuseets Industri-, håndværker og arbejdererindringer)

Anden Påskedag 1898 rejste jeg til København for at søge Arbejde. Det skulle ifølge Sagens Natur være som Jord og Betonarbejder. Jeg havde taget Anvisning på en Entreprenør på Kapelvej, men der var intet Arbejde. Ukendt som jeg var i København stillede jeg mig op med Skovl og Spade på Nakken på hjørnet af Dronning Louises Bro og Dosseringen og vidste ikke, hvorhen jeg skulle gå. Da kom der en Mand kørende med en Trækvogn med nogle Kloakrør og andet. Har du ingen Arbejde, sagde han til mig. Da

jeg sagde Nej, sagde han: så kan Du følge med mig. Jeg fik så overdraget føringen af Trækvognen, mens manden gik ved siden af: Han var Formand, og jeg var Arbejdsmand.

Det var min start som Arbejder i København.

Turen gik til Hotel d Angleterre. Der havde Firmaet, den fine Madsen haft et stort Kloakarbejde, det var på den Tid, der blev indlagt vandrør i København, og der var lidt Lønarbejde tilbage.

Det var uvant Arbejde, men jeg måtte bide Tænderne i mig, jeg havde intet Valg.

ARBEJDERMUSEET